

men at han tværtimod den Gang sammen med hele sit Parti stemte for den. Det forbavser mig altsaa, at det ærede Medlem nu rejser Spørgsmaalet, og navnlig, at han retter det til det konservative Folkeparti. Jeg kan for mit Vedkommende, og jeg tror for Partiets, erklære, at vi ønsker ingen Ændring i den Retning i den nuværende Grundlov.

L. D. Rasmussen: Paa det foreliggende Finanslovsforslags § 16, den højtærede Handelsministers Budget, findes en Bevilling paa 600 Kr. til Fagskolen for Syersker i Odense, og paa § 19, den højtærede Undervisningsministers Budget, findes en Bevilling paa 400 Kr. aarlig til Forfatterinden Christine Reimer i Odense. Jeg vil gerne bringe de to højtærede Ministre en Tak dels for Genoptagelsen af en i Fjor given Bevilling, dels for Nyoptagelsen af de 400 Kr. Men jeg maatte maaske, uden derfor at blive betegnet eller betragtet som meget ubeskedent, anmode de højtærede Ministre om sammen med Finansudvalget, om muligt, at gaa med til at yde en ringe Forhøjelse paa disse to Poster. Jeg vil med Hensyn til Fagskolen for Syersker i Odense bemærke, at Bevillingen gives ikke til selve Skolen; den gives til fattige Elevers Optagelse paa Skolen til Uddannelse der. Skolen er udmærket ledet af en dygtig Leder, er meget stærkt søgt og er jo i øvrigt allerede derved, at den i Fjor blev optaget paa Finansloven, og at der blev ydet den Tilskud paa Finansloven, anerkendt af Staten. Nu er imidlertid paa Grund af de høje Priser disse 600 Kr. i Aar ikke det samme værd som i Fjor. Jeg antager, at de Understøttelsesportioner, der skal ydes de fattige Elever til Optagelse, maa være noget større. Jeg antager ogsaa, at Tilslutningen til Skolen i Aar er adskilligt større end i Fjor. Dette bevirker, at det er vanskeligt at klare sig med de 600 Kr., og jeg tillader mig derfor at henstille, at Beløbet forhøjes til 1 000 Kr., hvis der er Mulighed derfor. — Med Hensyn til Forfatterinden Frk. Christine Reimer skal jeg sige, at hendes paabegyndte Værk: „Nordfynsk Bondeliv i Mands Minde“ vidner om stor Samlerøve og Samlerfid, og hun har anvendt et uhyre stort Arbejde paa at faa dette Værk færdigt. Det vidner tillige om meget stor Kærlighed til den Opgave, hun har paataget sig, og jeg synes, det Arbejde, hun har udført, har ret betydelig kulturel Værdi. Nu er Stillingen den, at hun har faaet de 3 første Dele færdige og

udgivet, men hun mangler endnu de to; vel at mærke, de er færdigskrevne, men paa Grund af den høje Bogtrykpris har hun ikke kunnet faa dem trykt. Dette venter hun paa at faa udført, og jeg vil derfor henstille, at de 400 Kr., som skal ydes hende efter Forslaget paa Finansloven, forhøjes noget, hvorved hun hurtigere vil kunne faa sit Værk færdigt.

Jeg skal derefter rette en Henvendelse til den højtærede Trafikminister. I Samlingen 1915—16 rejste det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) et Spørgsmaal om en Gangbro over Jernbaneterænet i Slagelse, og den højtærede Minister svarede den Gang følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Jeg vil sige til det ærede Medlem, at Tilvejebringelsen af et større Tilskud i Penge fra Beboernes eller Kommunens Side i Regelen anses for et godt Udtryk for Kravets Berettigelse, og jeg skal henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa den Vej“. Jeg opfattede dette Svar af den højtærede Minister paa den Maade, at hvis der fra Kommunekassens, Kommuneledelsens eller Kommunebeboernes Side ydedes et Tilskud, eller der blev truffet Beslutning om Sagens Gennemførelse, vilde Ministeren tage med Velvillie paa Tanken om, at Staten skulde yde et Tilskud til Sagens Gennemførelse. Jeg tænker mig, at denne Holdning støtter sig til Forordningen af 5. Marts 1845 om Grundes Afstaaelse til Jernbaner. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg anføre et Par Ord af Forordningens § 19: „Entreprenørerne er forpligtede til at indrette og vedligeholde alle Anlæg, som er fornødne til at tilvejebringe og sikre Kommunikationen paa de af Banen overskaarne Landeveje saavel som Overkørsler, Indhegninger“ o. s. v. Denne Bestemmelse gælder afgjort ikke alene selve Banens Tilblivelse, altsaa for Bygningsøjeblikket, den maa sikkert ogsaa gælde senere Kommunikationsvanskeligheder i de Kommuner, der bliver gennemskåret af Jernbanen. Det er ganske sikkert støttet hertil, at den højtærede Minister svarede imødekommende, for saa vidt det viste sig, at Beboerne vilde underbygge Kravets Nødvendighed med en Ydelse til Spørgsmaalets Løsning.

Nu har vi i den By, hvor jeg har den Ære at bo, netop saadanne Vanskeligheder. Banen skærer ved en temmelig høj Dæmning en betydelig Del af Byen i to Dele, en nordlig og en sydlig, og i den nordlige, den mindre, Del har vi Havnen,